Motion

1977/78:209

av Tore Nilsson

med anledning av propositionen 1977/78:69 om ändring i 6 kap. brottsbalken

Förslagets innebörd

Det berörda lagrummet gäller åldersgränsen för homosexuella förbindelser. Det är bestämmelserna i paragraferna 4 och 8 om otukt med ungdom och förförelse av ungdom som enligt förslaget får ändrad lydelse så att åldersgränserna blir desamma för homosexuella och heterosexuella förbindelser. Det är en mycket allvarlig ändring fastän den i propositionen framställs som självklar. Det betyder att den generella åldersgränsen för vuxnas homosexuella umgänge med ungdom sänks från 18 till 15 år och att de särskilda åldersgränserna för homosexuellt umgänge med unga människor mot betalning eller under utnyttjande av deras beroendeställning sänks från 20 till 18 år.

Bakgrunden till den kristna synen i denna fråga

Den kristna församlingens syn på könen, könslivet och samlivet mellan man och kvinna grundar sig på Bibeln. Eftersom församlingen tror Bibelns egen uppgift, att Bibeln är Guds ord, rättar den sig efter Den Heliga Skrift i allt. I Bibeln talas klarspråk i denna fråga:

Du skall icke ligga hos en man såsom man ligger hos en kvinna; det är en styggelse.
3. Mos. 18:22

Detta bibelställe var normerande för Israels syn på homosexualiteten. Såsom ett gudsfolk tog det i akt vad Herren sagt, men även bland högtstående "hedningar" (= folk – dvs. beteckning för andra folk än Israel, som betecknades med "folket") fanns vid denna tid och har sedan alltid funnits en etisk övertygelse och lära som på denna punkt i stort sett sammanföll med budet hos Moses. I alla tider har den kristna världen, som i överförd betydelse är Israel, betraktat detta bud som giltigt. Därtill har i nytestamentlig uppenbarelse tillfogats t. ex. det stycke i Romarbrevets första kapitel som visar att homosexualitet framför allt är en förvillelse och synd som människor drabbas av när man icke vill höra och lyda sanningen och därmed ta emot den kraft som evangeliet skänker:

Därför prisgav Gud dem i deras hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina kroppar. De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som

är välsignad i evighet. Amen. För den skull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda utbytte ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes av lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man. Rom. 1:24 ff.

Som exempel anför Bibeln tillståndet i Sodom, där homosexualiteten fått en skrämmande omfattning.

Men den kristna tron känner också till räddningen från det som skadar och förnedrar människan på alla områden. Dels är tron och gudsfruktan en förebyggande kraft som närden får tillfälle att verka i barnets och ungdomens liv ger mening och hälsa och därmed skydd och "immunitet" mot det onda, dels kan evangeliet och de andliga kraftkällorna läka, bota och befria.

Förförelse och moralnedbrytande verksamhet

Både då det gäller homosexualitet och annan mot den mänskliga integriteten riktad negativ handling eller undervisning varnar Bibeln för förförelse. I synnerhet barn och unga har rätt till fostran och undervisning som främjar ett rikt liv, en sann mänsklig tillvaro, personlighetsutveckling och mognad. Den som genom ord eller åtbörder förför den unge begår en förbrytelse. Det är de vuxnas plikt, det är föräldrarnas och samhällets skyldighet att värna barnet för det som skadar dess integritet och mot otillbörligt närmande under de tidigaste och känsligaste åren. Att sexuellt utnyttja barn och ungdom är en straffbar handling, ungdomsprostitution är ovärdig ett kultursamhälle, i vilken form den än uppträder, homosexuell eller heterosexuell. Med rätta har svensk lagstiftning därför varit inriktad på att ge de unga skydd.

Tyvärr har en uppluckring skett i vårt samhälle som kan få ödesdigra konsekvenser. Det är ovedersägligt att det finns läromedel och undervisning i skolan som strider både mot kristen människosyn, kristen etik och mot gällande lagstiftning. Bild, film och ljudband förekommer i sexualundervisningen med innehåll som djupt sårat kristna föräldrar och skadat barnet. I ett för tidigt skede ställs barnet i sammanhang och inför information som verkar nedbrytande på många sätt. Det finns lagstiftning mot den offentliga pornografin, men eleverna får del av information som är klart pornografisk och där homosexualiteten jämställs med heterosexualitet. Jag vänder mig mot denna utveckling i samhället och skolan. Det är ett tungt ansvar som faller på vår generation för uppluckringen av det på kristendom och sann humanism byggda etiska mönster och normsystem, som trots den bristfällighet som alltid vidlåder allt mänskligt dock visat sig vara grunden för både den enskilda individens självförverkligande och det demokratiska samhällets uppbyggnad.

Invändningar mot propositionen

Propositionen 1977/78:69 har lagts fram fastän direktiven från regeringen i februari 1977 till sexualbrottskommittén fastslår, att bestämmelserna om koppleri och förförelse av ungdom icke får ändras *förrän* den samtidigt tillsatta utredningen kartlagt prostitutionen. Propositionen föreslår en sänkning av åldersgränsen för homosexuell prostitution från 20 till 18 år. Redan av formella skäl måste därför propositionen avslås.

Förslaget att sänka den generella åldersgränsen för vuxnas homosexuella umgänge med ungdom från 18 till 15 år kan icke heller accepteras. Jag hänvisar här till remissyttrandet från medicinska fakulteten vid Uppsala universitet, som ifrågasätter sänkningen av åldersgränsen "med tanke på den stora omställning avseende den sexuella identiteten som sker just i åldrarna mellan 14 och 16 år". Den grund som propositionen bygger på i detta avsnitt är ett för knappt och ensidigt material. Det finns andra undersökningar som ger en mera mångfasetterad bild av förhållandena och som bl. a. visar att i denna tidiga och känsliga ålder vissa grupper kan utvecklas i både homo- och heterosexuell riktning och kan genom vuxnas förförelse drabbas av skador och få en homosexuell inriktning utan att från början varit disponerade därför.

Det är också otillständigt att propositionen försöker jämställa vad som kallats "den homosexuella familjen" med den vanliga. Det är en orimlighet. Det kommer att leda till att de homosexuella ytterligare fixeras i sitt sexuella beteende, i synnerhet som planerade lagändringar tycks syfta till att legalisera det homosexuella samlivet och göra det likställt med det heterosexuella på flera områden, bl. a. i fråga om arvsrätt, lag om ogift samboende och rätten att räknas som familjeförsörjare. Detta etablerande av "den homosexuella familjen" strider mot hela den kristna samhällsbilden, den bibliska synen på människan som social varelse och hela den västerländska traditionen. Det är djupt tragiskt att de krafter som företräder en så negativ uppfattning fått ett sådant inflytande inom vårt folk, där trots allt den överväldigande merparten ännu torde hålla fast vid den tidigare övertygelsen, den på Bibeln grundade etiken.

En pessimistisk verklighetsuppfattning

Allvarligt och anmärkningsvärt är också att propositionen tycks företräda den pessimistiska uppfattningen att homosexualitet är "obotlig". Det finns inga förslag till förebyggande åtgärder eller om rehabilitering, trots att det föreligger rapporter om behandling och terapi som lett till förändring av homosexuell inriktning, i vart fall när de behandlade själva blivit motiverade till förändringen. Jag hänvisar bl. a. till skriften "Tro och psykisk hälsa" av Ruth Carter Stapleton.

Det är angeläget att vi i vårt land får rehabiliteringscentra vid vilka läkare

och själavårdare kan bistå de homosexuella och dem som drabbats av skador och psykiska störningar.

Propositionen nämner icke heller betydelsen av fostran och sann information till det uppväxande släktet. Den ger ett intryck av att vi i dag måste räkna med kristendomen som ett förgånget skede, den kristna tron verkningslös, evangelium och bön utan betydelse. Det är en djup pessimism som jag vänder mig emot. Det är de ansvarigas plikt att utforma ett nytt samhällssystem och skapa en annan codex än Bibeln och blottlägga nya kraftkällor för vårt folks etiska mognad och moraliska utveckling, *om* kristendomen är föråldrad och majoritetens formella medlemskap i kyrkan till intet förpliktande.

För min del vägrar jag godkänna den syn på människan och samhället som förslaget om ändringen i brottsbalkens kap. 6 ger uttryck åt. Min övertygelse är att vårt folk alltfort vill bli kvar på en beprövad grund och att de allra flesta svenskar emotser en lagstiftning som främjar de ungas utveckling och mognad och ger dem behövligt stöd i en känslig ålder.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen avslår propositionen 1977/78:69.

Stockholm den 15 december 1977

TORE NILSSON (m)